

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VI
Numărul
21 (47)
NOIEMBRIE
2009

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

Pr. Coriolan Buzașiu a trecut la Domnul

Părintele spiritual al Seminarului teologic, - pr. Coriolan Buzașiu - a trecut la Domnul! Hristos și-a chemat la sine un slujitor care ne fusese drag și prețios.

Eram încă student – acum câțiva ani - iar când mă întorceam acasă în vacanțe mi se întâmpla să-l întâlnesc. Mereu jovial, mereu surâzător, îmi dădea impresia că în câteva replici simple reușea să creeze multă familiaritate. Era atent, respectuos și îndeosebi simpatic.

Iar apoi anii au trecut. Într-o vreme nu visam să ajungem colegi, însă l-am regăsit în 2003, atunci când, proaspăt întors de la studii, am fost numit formator la Seminar. Întrucât eram cel mai nou, doar privind la atitudinea lui, totul în Dânsul îmi suna a *bun-venit*. Diferența de vârstă era mare încât putea să-mi fie tată și cu toate acestea avea mereu ceva în abordare care mă făcea să nu simt greutatea unei diferențe.

Acesta era pr. Coriolan Buzașiu. I-am spus adesea că mi-aș fi dorit ca, dacă Dumnezeu ar urma să îmi îngăduie să ajung în jurul celor 70 de ani, să pot și eu să rămân atât de tânăr și de proaspăt...! Era incredibil, în modul său de a aborda studenții, de a sta împreună cu ceilalți, de a râde și de a glumi: fusese la viața Dânsului un mare inginer, director la Secția de Drumuri, și cu toate acestea reușea să rămână mereu nesperat de abordabil și de uman... Îmi amintesc cum, la începutul fiecărui an universitar, îmi cerea deîndată lista noilor seminaști. Și căuta ocazia prielnică pentru a se apropia de fiecare în parte, cu surâsu-i și buna dispoziție caracteristică, pentru a și-i face prieteni. Învăța cu o surprinzătoare rapiditate nu doar numele studenților, ci și proveniența și detalii despre familie.

«*Domnul meu...*» suna abordarea sa atât de simpatică, atunci când vorbea cu noi, cu oricine, fie că eram superiori, preoți sau simpli studenți. Dincolo de uzul unei formule cu conotația unei politeți profunde, expresia Dânsului mă ducea cu mintea la un sens mai degrabă teologic, legat de intuiția aceluia care-L regăsește pe Domnul în fiecare din semeni, fie că erau

mici sau mari. ...*Domnul meu ...!*

Chiar dacă nu locuia la Seminar, era prezent aproape mereu, mereu când era nevoie. În întâlnirile cu formatorii rămânea mereu discret, așa cum i se cuvine unui bun duhovnic, ce trebuie să păstreze-n taină lucrurile pe care le aude de la penitenți. Discreția și simpatia i-au fost însă curând sesizate, și am avut senzația că începeam puțin să-l pierdem: a fost cooptat pentru spovezi la Catedrală, la grupul de copii din clasele primare din curtea noastră și de la Liceu. Pe măsură ce lumea îl cunoștea în scaunul de spovadă îl aprecia, și și-ar fi dorit parcă să se mai întoarcă.

A fost un *auto-didact*, și ne-o spunea adesea. A făcut parte dintr-o serie de preoți hirotoniți după Revoluție care, datorită vremurilor, și-au făcut o bază teologică rapidă. Dar dânsul nu se descuraja, ci continua cu tenacitate să studieze, să se informeze, de la mișcări liturgice până la chestiuni de teologie. Cu multă smerenie.

În vara trecută a însoțit un grup de pelerini la Lourdes. La reîntoarcere era radios, și mi-a mărturisit că trăise acolo momentul culminant al preoției sale: a avut prilejul să celebreze ca protos o Sfântă Liturghie chiar în grota Sfintei Fecioare. Era atât de fericit, și-mi spunea că acolo a avut parte de un apogeu și că ceva mai înalt nu mai aștepta în timpul vieții.

Probabil în această viață, un alt altar mai mare nu i-a fost hărăzit, poate nu altul decât altarul crucii la care a slujit, în patul de spital, mai bine de jumătate de an, înainte de a trece la Domnul. Dar nădăjduim că acum se bucură de vederea Domnului, că este preot în fața veșniciei Sale, și că slujește nu doar la altarul unei grote unde au șezut odinioară picioarele Sf. Fecioare, ci chiar 'naintea Ei. Și dacă ne-a iubit atât de mult pe fiecare - și n-am motiv să mă îndoiesc de asta! - sper că acolo nu uită de noi, și cu simpatia și vitalitatea sa îi povestește Domnului cuvinte despre fiecare. Vorbe bune...

Pr. Cristian SABĂU
rector

RĂMAS BUN, PĂRINTE CORIOLAN BUZAȘIU!

Preasfinția Voastră, sfințiți părinții, îndurerată familie, iubiți credincioși, aș dori să aduc și eu un ultim omagiu, în numele Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea, Seminar în care părintele Coriolan și-a manifestat slujirea sa preotească, fiind bun confesor și un adevărat Părinte spiritual.

Considerând că rugăciunea de mulțumire este rugăciunea mult plăcută Dumnezeului nostru, aducem mulțumire Tatălui Ceresc pentru că în planul Său de mântuire a lumii a ales să ofere omenirii un om atât de devotat în munca sa și atât de credincios față de familia și Biserica sa; aducem mulțumire în aceeași măsură Domnului, care l-a chemat pe acest om, deja dedicat slujirii Sale în lume, pentru a lucra mai sârguincios în vederea desăvârșirii în Împărăția Cerurilor. Aceeași mulțumire i se cuvine și Spiritului Sfânt, care, prin Părintele Coriolan, a făcut ca harurile pregătite pentru mântuirea lumii să coboare peste întreg poporul drept credincios. Cuvine-se cu adevărat să mulțumim Sfintei Fecioare Maria și tuturor sfinților pentru rugăciunile lor de mijlocire, care au făcut ca slujirea Părintelui Coriolan să fie spre mărirea lui Dumnezeu și a întregii Sale Biserici.

Părintelui Coriolan îi mulțumim pentru fidelitatea sa în slujire, fidelitate care se manifesta atât prin participarea sa cu disponibilitate la oficiile liturgice, cât și în funcția sa de preot - confesor, unde mărinimia lui Dumnezeu se concretiza prin simplitatea și duișia față de problemele credincioșilor.

În anul în care Biserica Catolică își îndreaptă, într-un mod special, atenția spre fidelitatea preotului ca și imitare a fidelității lui Cristos, putem considera că Părintele Coriolan poate să se înfățișeze în fața Domnului ca unul dintre slujitorii Săi fideli. Această fidelitatea putându-se deduce din numărul mare de credincioși care au venit astăzi să ceară îndurare Tatălui Milostiv pentru sufletul Părintelui Coriolan, îndurare care a fost mult implorată de Părintele pentru ei de-a lungul slujirii sale la altar.

Suferința care nu a lipsit în ultima parte a vieții sale îi slujește lui și ne slujește nouă ca și o jertfă bineplăcută înaintea Domnului, primită dintr-un suflet curat și necărtitor, un suflet care, deși a primit ofense de-a lungul vieții, a știut să răspundă acestora cu complimente sincere.

Ne bucurăm că Dumnezeu s-a folosit de un asemenea instrument viu și mereu vesel, pentru a face cunoscută iubirea Sa într-o perioadă a Bisericii Greco-Catolice în care manifestarea credinței în lume nu ne surâde foarte tare.

Cu speranța vie că Domnul a primit acest vrednic slujitor în Împărăția Sa, îi cerem Părintelui Coriolan să ducă în continuare rugăciunile noastre în fața Tronului Ceresc.

Dumnezeu să-l odihnească și să-i facă parte cu dreptii în veci!

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -III-

RUGĂCIUNEA (II)

Trebuie precizat de la început că expresia „a învăța să ne rugăm” nu se înțelege ca explicare sau justificare a rugăciunii dintr-o perspectivă speculativă. Această expresie definește ceea ce trebuie să știe și să facă cel care dorește să se roage. Deoarece toți suntem începători într-ale rugăciunii, trebuie să învățăm împreună să ne rugăm.

Atunci când suntem conștienți de Dumnezeu, stăm înaintea Lui, ne închinăm Lui, îi vorbim Lui. Dar și în acest caz există de la început o problemă foarte importantă: situația celui pentru care Dumnezeu pare a fi absent. Această absență nu este una reală, ci una percepută de noi. Dumnezeu nu poate fi niciodată absent cu adevărat. Atunci, ce facem într-o asemenea situație? În primul rând este foarte important să ne amintim că rugăciunea este o întâlnire și o relație. Este vorba despre o relație tainică, una care nu poate fi impusă nici de noi, nici de Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu se poate face prezent sau că ne poate lăsa cu sentimentul absenței Sale, face parte din această relație vie și adevărată. Dacă L-am putea aduce pe Dumnezeu în mod automat la o întâlnire cu noi, atunci n-am mai putea vorbi despre o relație liberă sau o întâlnire autentică.

O relație trebuie să înceapă să se dezvolte în reciprocitate. Dacă am înțelege rugăciunea ca o relație reciprocă, am vedea că Dumnezeu ar avea motive să se plângă de noi cu mult mai multe decât am avea noi să ne plângem de El. Dacă ne plângem, de pildă, că Dumnezeu nu ni se face prezent în cele câteva minute pe care i le rezervăm, cum rămâne cu celelalte sute de minute în care poate că Dumnezeu bate la ușa sufletului nostru, iar noi îi răspundem că suntem ocupați sau nu răspundem deloc, pentru că nu auzim bătăile Lui la ușa inimii noastre. Așadar, suntem într-o situație în care nu avem nici un drept să ne plângem de absența lui Dumnezeu, deoarece noi suntem absenți într-o măsură infinit mai mare.

În cel de-al doilea rând, o întâlnire față către față cu Dumnezeu este întotdeauna un moment de judecată pentru noi. Nu-L putem întâlni pe Dumnezeu în rugăciunile sau meditațiile noastre fără să fim fie mântuiți, fie osândiți. Desigur că nu este vorba de mântuirea veșnică sau de osânda veșnică, ci doar de momentul întotdeauna critic al întâlnirii cu Dumnezeu în rugăciune care este un moment de judecată. De aceea se cuvine ca primul gând care trebuie să-l avem atunci când nu percepem prezența divină a lui Dumnezeu să fie unul de recunoștință. Dumnezeu este milostiv,

El nu vine înainte de vreme, ci ne dă șansa să ne judecăm noi înșine, să ne înțelegem propria stare și să nu venim înaintea Lui într-o sate care ne-ar aduce doar osândă.

Când ne rugăm și suntem conștienți de măreția și sfințenia lui Dumnezeu, spunem oare vreodată: „Doamne, nu sunt vrednic să vii la mine!” De obicei, noi întotdeauna vrem ceva de la Dumnezeu, dar rareori dorim însăși prezența Sa. Oare acest lucru se poate numi „relație”? Oare la fel ne comportăm și cu prietenii noștri? Să ne gândim acum la rugăciunile noastre. Dacă ne gândim la intensitatea rugăciunii pe care o facem pentru cineva pe care-l iubim, când inima este deschisă și tot sufletul este strâns în rugăciune, înseamnă că-L iubim pe Dumnezeu? Sigur este faptul că obiectul rugăciunii noastre contează pentru noi. Pentru că odată ce am isprăvit rugăciunea cea intensă pentru cel drag și începem să ne rugăm pentru altcineva care nu este atât de important pentru noi, observăm că ruga noastră devine mai rece. Ce s-a schimbat? S-a răcit oare Dumnezeu? Oare a dispărut Dumnezeu? Desigur că nu! Intensitatea rugăciunii pentru cel drag nu venea din simțirea prezenței lui Dumnezeu, ci era de fapt rezultatul grijii noastre pentru o persoană, nicidecum pentru Dumnezeu.

Să nu fim deci surprinși de perceperea absenței lui Dumnezeu. De fapt noi suntem cei absenți atunci când suntem reci, superficiali în rugăciune, atunci când nu ne mai pasă de Dumnezeu. Pentru a ne putea ruga trebuie să ne aflăm în interiorul aceluși loc numit „Împărăția lui Dumnezeu”. Să ne preocupăm măcar să aflăm care este voia Lui, chiar dacă nu suntem în stare să o împlinim. Pasul cu care trebuie să pornim pe cărarea rugăciunii este conștientizarea faptului că suntem niște păcătoși aflați în căutarea mântuirii. Că nu putem trăi în afara lui Dumnezeu, și că tot ceea ce îi putem oferi Lui este dorința noastră de a-I fi pe plac. Astfel, rugăciunea devine dintru început urcușul nostru smerit spre Dumnezeu, știind că, dacă ajungem să-L întâlnim prematur, va fi o întâlnire a judecății. Să-I cerem lui Dumnezeu să facă în așa fel încât întâlnirea noastră cu El să nu fie una cu rezultat osânditor, ci să fie spre viața cea de veci.

Cine se roagă bine și cu regularitate primește lumină ca să înțeleagă și putere ca să împlinească ceea ce a înțeles că Dumnezeu vrea de la El.

Anton RUS,
părinte spiritual

HIROTONIRE ÎNTRU PREOȚIE

Duminică, 16 august a.c., a fost un moment de mare bucurie pentru zece diaconi care au fost hirotoniți întru preoție. Și aceasta chiar la începutul „Anului Sacerdotal”. Ceremonia a avut loc în cadrul Sfintei Liturghii arhieresti celebrată de P.S.S Virgil Bercea în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea. Diaconii care au fost sfințiți preoți sunt: Anton Cioba, Anton Rus, Suciu Alexandru, Cristian Laslo, Tătar Ioan, Chiriloaie Marius, Dobocan Ionuț, Bandici Emil, Fiț Alexandru și Remus Mârșu. Toți aceștia sunt absolvenți ai Seminarului Teologic „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea, beneficiind de o bună pregătire teologică și spirituală. La finalul ceremoniei, în numele preoților hirotoniți cu această ocazie, a luat cuvântul Pr. Anton Cioba, iar discursul acestuia îl prezentăm în cele ce urmează:

„Preasfințiiile Voastre, iubiți preoți concelebranți, iubiți membri ai familiilor noastre și invitați din țară și de peste hotare, dragi credincioși, îmi revine deosebita onoare de a adresa câteva cuvinte de mulțumire în numele preaiubiților mei colegi. Așadar:

Mulțumim în primul rând Bunului Dumnezeu care ne-a ales din sânul familiilor noastre pentru a ne consacra slujitori ai Sfântului Altar. Îi mulțumim și ne rugăm Lui pentru a ține prezent și viu în noi Dumnezeiescul har care pe toate cele cu neputință le împlinește, har pe care de câteva clipe l-am primit prin rugăciunea și impunerea mâinilor Preasfințiților Episcopi.

Îi mulțumim Preasfintei Fecioare Maria care ne-a dus de mână pe fiecare dintre noi către Fiul Ei și nu ne-a lăsat în vremile grele. Ne rugăm Ei să nu ne lase de mână și să ne țină sub mantia sa ocrotitoare atât pe noi, cât și pe cei dragi ai noștri, arătându-ni-L în fiecare clipă pe Fiul Ei și pe Mântuitorul nostru, Isus Cristos. O rugăm să vegheze asupra noastră și să ne țină și pe noi în veghe continuă, pentru ca atunci, când Tâlharul cel necurat va veni la noi, când va căuta sufletul nostru, noi să nu mai avem loc în sufletul și viața noastră decât pentru Dumnezeu.

Mulțumim Preasfinției Sale Virgil Bercea, cel care și-a pus încrederea în noi și care a cerut pentru noi lucrarea Spiritului lui Dumnezeu, consacrandu-ne lucrători în via Domnului. Îl rugăm cu tărie să nu înceteze a se ruga pentru noi și a ne purta de grijă mai ales atunci când va fi mai mare nevoie.

Mulțumim corpului formatorilor noștri de pe parcursul anilor de școală, rectorilor pe care i-am avut

sau îi avem, tuturor profesorilor și tuturor aceluia care, într-un fel sau altul, au contribuit la formarea noastră ca persoane, ca oameni și ca preoți.

Mulțumim familiilor noastre de proveniență și familiilor pe care unii dintre noi și le-au format pentru susținerea lor. Mulțumim mamelor noastre care sunt aici între noi sau, din Cer, se bucură împreună cu noi, pentru că ne-au împreunat mâinile pentru rugăciunea Tatăl nostru chiar pe când noi nu știam ce înseamnă asta, fiind mici copii... mulțumim în același timp tuturor rudelor care nu au stat departe de noi și nu vor sta nici de acum înainte.

Mulțumim tuturor aceluia care au venit să fie împreună cu noi la acest eveniment, prietenilor noștri veniți din multe țări ale Europei sau din îndepărtata Americă, dar și celor din România: de la îndepărtata Bucovina până în frumosul Banat, de la București până în Țara Oașului; tuturor, cu mic cu mare, vă mulțumim!

Vă mulțumim dumneavoastră fiecăruia în parte, celor prezenți astăzi aici. Vă mulțumim că ați dorit să luați parte la această bucurie a noastră. Să nu uitați să vă rugați în continuare pentru noi, pentru că, dacă datoria preotului este de a se ruga pentru credincioși, datoria credincioșilor este aceea de a se ruga pentru preotul lor. Putem spune cu adevărat că preotul este oglinda credincioșilor săi, iar

credincioșii sunt oglinda preotului de care sunt păstoriți.

Dragii mei,

În urmă cu vreo patru luni, pe când am început a mă pregăti mai intens pentru acest eveniment, nu știam că vom fi hirotoniți zece preoți. De fapt știam că voi fi hirotonit singur. Atunci am ales un citat biblic pentru a-l transforma în rugăciune, punându-l pe spatele unei iconițe: „Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați deci pe Domnul Secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său” (Mt. 9,38). Mare a fost mirarea când am văzut că Domnul a ascultat această rugăciune și iată a scos într-adevăr lucrători în secerișul Său. Este magnific, dragii mei, modul în care Domnul ne copleșește la fiecare pas!

Să ne rugăm așadar împreună ca Domnul Secerișului să scoată în continuare lucrători în secerișul Său pentru că vremea secerișului într-adevăr se apropie iar... lucrătorii sunt puțini!

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!”

Pr. Anton Vasile CIOBA

Seminarium Varadiensis

„VINDECAȚI PE CEI BOLNAVI!”

Boala și suferința s-au aflat întotdeauna printre problemele cele mai grave care pun la încercare viața omului. Prin boală, omul face experiența propriei neputințe. Dumnezeu ne cheamă să intrăm în slujba Sa pe diferite căi. Una dintre aceste căi propuse este suferința fizică. Suferințele vin peste noi, dar trebuie să știm că ele nu sunt vrute de Dumnezeu, ci doar permise pentru a ne apropia de El care este Izvorul Vieții. Dar acest fapt nu ne clarifică întru totul.

Deseori ne întrebăm: „de ce suferința?”, „de ce Dumnezeu nu a ales o cale mai ușoară pentru a ne sfinți?” În istoria omenirii doar Unul a dat un răspuns la această problemă presantă. Acest răspuns nu vine în numele științei sau a vreunei mișcări filosofice la modă, ci în urma experienței de viață. Acest răspuns a fost dat în Grădina Măslinilor, fiind unul atât de greu de acceptat, încât a provocat asudare de sânge. După aceea, acest răspuns a fost repetat pentru întreaga omenire în curtea unui anumit Pilat din Pont, când Cel inculpat a luat Crucea și a pornit spre o colină numită Golgota. Este, desigur, vorba de Isus Cristos, Mântuitorul. El nu fuge de suferință, nu coboară de pe Cruce, ci suferă și moare rugându-se. Răspunsul la problematica suferinței nu se încheie pe Cruce, ci după trei zile, prin Învierea glorioasă din moarte, care reprezintă victoria asupra morții și a suferinței. De când s-au întâmplat acestea, suferința și boala nu au dispărut, ba mai mult, parcă nu mai știm ce înseamnă ele, fiindcă am uitat lecția predată de Mântuitorul.

Biserica învață că suferința nu este inutilă, putând fi pusă în valoare atunci când viața noastră este sfințită prin suferința îndurată, iar răsplata acestei suferințe este viața veșnică. Ce este de făcut atunci când suntem bolnavi? În boală se recomandă recurgerea la medici. Dar care este Medicul prin excelență? Doar Cel care are puteri asupra vieții poate reda sănătatea. Roagă-te ca să scapi de durere sau roagă-te să poți îndura suferința, sfințindu-ți astfel viața! Nu te revolta fiind bolnav! Este nevoie de lacrimi, de conștientizarea durerii, dar nu te revolta. În boală trebuie să te împaci cu Dumnezeu. Omul vinovat poate spera la iertare cât timp flacăra

vieții sale arde. Boala este o bună ocazie pentru a ne apropia de Spovadă.

Pentru cei bolnavi, Mântuitorul, în înțelepciunea Sa, a instituit un Sacrament. Acesta este Maslul sau Ungerea Bolnavilor. Harul fundamental al acestui Sacrament este darul mângâierii sufletelor și darul păcii pentru a învinge greutățile bolii. Maslul îl duce pe om la mântuire și îl integrează prin credință la viața lui Cristos Înviat. Ungerea făcută în numele Domnului înfăptuiește mântuirea bolnavului. Îl face să participe la biruința lui Cristos asupra morții și a păcatului. Sau, dacă bolnavul se vindecă prin acest Sacrament, dobândește noi forțe pentru a-și duce înainte, în mod creștinesc, viața ce i-a mai rămas, dar pentru aceasta este nevoie și de Împărtășanie. Cristos îi întinde mâna fratelui Său muribund ca astfel să-L conducă

pe acesta în veșnicie. După Împărtășanie, fiecare aude glasul lui Cristos care îi zice ce i-a zis tâlharului: „Azi vei fi cu Mine în Paradis”.

În cea de-a doua duminică din luna noiembrie, mai precis în 8 noiembrie a.c., în Parohia Beliu s-a celebrat Sfânta Taină a Maslului. În cadrul acestui eveniment au participat nouă preoți. Protos la această

celebrare a fost Pr. Crăciun Sorin, iar alături de el au concelebrat: Pr. Paroh Farcaș Cosmin, Pr. Aciu Ioan, Pr. Terec Mihai, Pr. Terec Iulian, Pr. Adrian Podar, Pr. Ionuț Dobocan, Pr. Tomoioagă Gheorghe și preotul ortodox din localitate, Huțiu Ioan.

Sfântul Iacob îndeamnă la utilizarea acestui Sacrament: „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și aceștia să se roage asupra lui, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Rugăciunea credinței îl va mântui pe bolnav, și Domnul îl va ridica. Dacă a săvârșit păcate, acestea îi vor fi iertate” (Iac 5, 14-15).

Participarea la celebrarea acestui Sacrament a fost foarte importantă pentru mine ca simplu seminarist. Însuflețirea trăită de credincioșii prezenți la celebrare m-a ajutat să înțeleg marea îndurare a lui Dumnezeu revărsată peste servii săi.

Eugen IVUȚ,
ANUL -III-

BUCHETUL CREDINȚEI CREȘTINE

În perioada 13-15 noiembrie a.c., am avut onoarea să participăm la Alba Iulia, din partea Institutului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”, la o conferință ecumenică pe tema: „Crisa în dialogul ecumenic; aspecte românești”, conferință coordonată de Organizația Ecumenică „Corpus Christi”.

Pentru noi a fost o experiență deosebită, deoarece am participat alături de reprezentanți ai Bisericii Luterane, Bisericii Romano-Catolice și ai Bisericii Ortodoxe. Scopul acestor întâlniri este unul deosebit: dacă începând cu Marea Schismă din 1054, Biserica a început să devină tot mai „fragmentată”, iar acest proces continuă și în zilele noastre, din păcate, totuși există și oameni care caută să colaboreze pentru realizarea unei „unități în diversitate”. Fiecare confesiune creștină își găsește fundamentul în Isus Cristos, iar acest aspect este cel care ne unește mai tare cu frații din celelalte confesiuni.

Pe parcursul acestor zile, pe rând, a luat cuvântul câte un reprezentant din Biserica Ortodoxă, Biserica Romano-Catolică și Biserica Luterană. Fiecare a expus poziția pe care Biserica lor o are cu privire la dialogul ecumenic. S-a vorbit și despre o temă extrem de disputată și la ora actuală, despre toleranța religioasă. S-a pus problema până unde se poate vorbi despre toleranță religioasă și care

sunt limitele ei. Actul de toleranță presupune două părți, iar dispoziția trebuie să fie una de îngăduință. În dialogul ecumenic nu trebuie căutate doar aspectele care despart confesiunile, ci mai ales acelea care le unesc, credința în același Mântuitor, spre exemplu. Dar pentru a ajunge la acest nivel trebuie renunțat la orgoliu și să devenim îngăduitori cu ceilalți. De exemplu, când într-o comunitate civilă (un sat, un oraș), apare o problemă care îi privește pe unii membri ai comunității (în cazul unor inundații), atunci ajutoarele vin din partea tuturor, indiferent de confesiunea din care provin. Preluând acest exemplu în „comunitatea creștină universală”, oare nu se poate întâmpla la fel în contextul dialogului ecumenic? Totuși, această toleranță are limitele și fiecare Biserică trebuie să-și mențină demnitatea ei. Însă faptul că după sute de ani de neînțelegeri și relații încordate între confesiuni, fiecare parte a pus „armele” jos și s-a așezat la masa dialogurilor ecumenice, reprezintă un început promițător.

Credem că această întâlnire a fost încă un pas

important spre unirea Bisericilor, căci, precum spunea un teolog ortodox în cadrul forumului de discuții, „noi cei care am participat reprezentăm viitorul cler al Bisericii din care provenim și este de datoria noastră ca să luptăm pentru continuarea dialogurilor ecumenice”.

Probabil momentele cele mai emoționante au fost rugăciunile pe care le-am rostit împreună în anumite momente ale conferinței, indiferent de confesiune, rugăciunile fiind animate de reprezentanții fiecărei confesiuni. În cea de-a 3-a Adunare Ecumenică Europeană din 2007, de la Sibiu, Cardinalul Walter Kasper, în discursul său cu privire la dialogul ecumenic, intitulat „Lumina lui Cristos și Biserica”, afirma: „...putem alege o cale pozitivă, nemărginită și fără polemice. Putem face acest lucru cu speranța că un astfel de schimb de daruri, precum l-a numit Papa Ioan Paul al II-lea să fie posibil. Adică: putem învăța unii de la alții. În loc să găsim cel

mai mic numitor comun, să ne îmbogățim reciproc cu bogățiile deja dăruite.

Și pe această cale s-au săvârșit multe lucruri pozitive în ultimele decenii. Noi, catolicii, am învățat de la evanghelici despre însemnătatea cuvântului lui Dumnezeu, ei învățând în prezent de la noi despre însemnătatea și structura Liturghiei. Catolicii și evanghelicii datorează bisericilor ortodoxe surori o înțelegere mai vie a tainei; astfel, icoanele

au început să fie mai iubite în Apus. Ne cunoaștem încă prea puțin și de aceea ne iubim încă prea puțin.

Trebuie să fim însă conștienți că la urma urmei nu putem „face” unitatea, ea nu poate fi lucrarea noastră. Ea este un dar al Duhului lui Dumnezeu, El singur poate alina inimile. Trebuie să ne rugăm pentru acest Duh al unității. Ecumenismul creștin spiritual este din această cauză centrul și inima ecumenismului creștin.”

În această Biserică Creștină, care este Mireasa lui Cristos, fiecare confesiune reprezintă o floare spirituală de o culoare diferită, dar împreună compun „bucetul spiritual” al Mirelui Cristos, un „bucet” multicolorat, precum este și această lume, un pământ multiconfesional aflat sub îndrumarea Aceluiași Păstor, care este Mântuitorul nostru, Isus Cristos.

Paul CERNUCAN,
Emanuel GAVRILAȘ,
ANUL -III-

ÎNTÂLNIREA TINERILOR DIN COMO

În perioada 23-25 octombrie 2009, câțiva tineri din Eparhia Greco-Catolică de Oradea au participat la un schimb de experiență cu Dieceza de Como din Italia; o întâlnire de lucru anuală. În această perioadă a avut loc și „Întâlnirea diecezană a tinerilor din Como”, „Due Giorni Giovanni”, organizată în localitatea Dongo.

Tema întâlnirii a fost „ Abbiamo posto la nostra speranza nel Dio vivente”- „Ne-am pus speranța noastră în Dumnezeu cel viu”. Programul a debutat cu un tur al bisericilor din Gravedona, unde s-au comentat fragmente din mesajul Papei Benedict al XVI-lea de la „Întâlnirea Mondială a Tinerilor” care a avut loc la Sidney. „Speranța”, tema întâlnirii, a fost legată de suferințele Fecioarei Maria și de jertfa martirilor creștini. După acest tur, întregul grup a tăit o seară de adâncă spiritualitate, după un program bine stabilit, în care s-a cuprins: spovedania, penitența, Adorația Euharistică și meditația tăcută pe malul lacului din apropiere.

Seara de sâmbătă s-a încheiat cu un concert al unei trupe locale, care a antrenat tinerii în cântec și dans. Cea de-a doua zi, duminică, a început cu rugăciunea de dimineață și Sfânta Liturghie, după care grupul de tineri români, însoțit de Pr. Paul Popa, de la Biroul Pastoral din Oradea, s-a îndreptat spre aeroport pentru întoarcerea acasă.

Referitor la grupul nostru, menționez că

atmosfera a fost plăcută, s-au încheiat prietenii dar s-au și consolidat relații mai vechi între cei care se cunoșteau deja.

În zborul liniștit al avionului, priveam în urmă, priveam cele trei zile trăite la Como. Experiența a fost una interesantă: ne-a solicitat, ne-a îmbogățit și ne-a răsplătit. Am câștigat experiența organizării unei „întâlniri...” la nivel diecezan, dar și internațional. Am înțeles mai bine contribuția pe care o poate aduce Biserica societății prin asociațiile din sânul ei, în care credința și valorile morale creștine sunt la temelie. Și acest lucru se poate face chiar în mijlocul dezordinii prin care trece azi lumea. La Como, am cunoscut mai bine puterea și frumusețea rugăciunii comunitare.

Programul nostru a fost în așa fel conceput, încât ne-a permis să intrăm în viața noastră interioară și să fim mai aproape de Dumnezeu prin rugăciune.

În cele trei zile am trăit intens bucuria și nici nu ne-am dat seama cât de repede a trecut timpul. Singurul pe care omul nu și-l poate face prieten, este timpul. Întorcându-ne acasă, nu putem decât să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru clipele petrecute împreună și Sfintei Fecioare Maria pentru ocrotirea de care am avut parte pe întregul drum.

Alexandru PETRICAȘ,

ANUL -III-

SFINȚIREA BISERICII GRECO-CATOLICE DIN ȘEITIN

Duminică, 1 noiembrie 2009, a avut loc la Șeitin (lângă Arad) sfințirea Bisericii Greco-Catolice din localitate. La acest eveniment au participat doi Ierarhi ai Bisericii noastre: PSS Alexandru Mesian, Episcopul Eparhiei de Lugoj și PSS Virgil Bercea, Episcopul Eparhiei de Oradea Mare. „Sărbătoarea” din Șeitin a adus pe acele meleaguri arădene mulți preoți din cele două Eparhii, dar și o parte a seminaristilor de la Seminarul „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea, care au animat celebrarea liturgică.

O nouă biserică ridicată oriunde în lume e un nou loc de unde se va anunța Vestea cea Bună a mântuirii și a iubirii. Noua biserică din Șeitin este o bucurie pentru credincioșii greco-catolici atât de încercați de nedreapta istorie. De la altarul sfințit se vor revărsa în nesfârșit darurile cerești și harurile „deasupra firii”.

Programul a început prin emoționanta întâmpinare a celor doi Episcopi. Credincioșii împreună cu Părintele Paroh Ioan Vașadi, cu primarul

localității, cu studenții seminariști și tineri călări i-au așteptat pe cei doi Ierarhi chiar la intrarea în comună. Apoi, fiecare Episcop s-a urcat într-o caleașcă, fiind conduși spre biserică de către Părintele Ioan Vașadi și de primar. Studenții teologi au cântat minunat de-a lungul întregii procesiuni până la biserică.

În jurul orelor 10.00 a început slujba sfințirii noului lăcaș de cult, iar după aceea a avut loc celebrarea Sfintei Liturghii a Sfântului Ioan Gură-de-Aur. După terminarea acestui eveniment liturgic, credincioșii și seminariștii, avându-i în frunte pe cei doi Episcopi, s-au deplasat la Căminul Cultural din localitate unde localnicii au servit oaspeților o masă festivă.

Cu toții am fost impresionați de frumusețea acestui eveniment important din viața Bisericii noastre, dar și a Seminarului. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a oferit această binecuvântată „sărbătoare”!

Ionuț CHIȘ,

ANUL -I-

„DU-TE ȘI FĂ ȘI TU LA FEL!”

„Du-te și fă și tu la fel !” (Lc. 10, 37). Cu aceste cuvinte se încheie pericopa evanghelică din duminica a XXV-a după Rusalii, supranumită și Duminica „Samarineanului milostiv”. În această zi de sărbătoare, în Catedrala episcopală din Lugoj, au fost ridicați la înalta treaptă a Preoției, doi dintre absolvenții Facultății și Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea, și anume: Ovidiu Gheorghe Rănescu și Ovidiu Crișan. Cei doi au absolvit studiile, unul în anul 2009, iar celălalt în 2006. Mai trebuie menționat și faptul că Ovidiu Rănescu a ales să-L slujească pe Dumnezeu ca și preot celibatar, iar Ovidiu Crișan a ales preoția în stare de căsătorie.

Primirea hirotonirii întru Preoție este un lucru cu adevărat mareț dacă este să meditam la cuvintele Mântuitorului, care ne învață pe toți să fim „moștenitori ai vieții celei veșnice”, iubind pe Domnul și Dumnezeul nostru cu toată inima, tot sufletul, toată puterea și tot cugetul, iar pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Ce îndemn mai potrivit poate primi un preot la începutul misiunii sale sacerdotale decât acela de a-L iubi pe Dumnezeu din tot sufletul său, iar pe toți cei încredințați Lui spre păstorire ca pe propria ființă?

Locul în care s-a celebrat acest Sfânt Sacrament este de asemenea binecuvântat și sfânt. La altarul acestei Catedrale au slujit Episcopii Valeriu Traian Frențiu și Ioan Bălan, care, pentru iubirea dovedită față de Dumnezeu și turma ce le-a fost încredințată, pentru credința și fidelitatea față de Biserica Romei, au îndurat martiriul în închisorile comuniste. La 7 noiembrie a.c., a fost deschis oficial, la Roma, procesul de beatificare a Episcopilor greco-catolici martiri. Acești mari sfinți ai Bisericii noastre sunt protectorii noștri, ai tuturor, și ai preoților nou sfințiți.

Fie ca Maica Domnului să-i ocrotească și să mijlocească pentru noii preoți o preoție sfântă.

Liviu DAT,
ANUL -IV-

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Vlad BĂLAN, Andrei DUMA

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com